

PUTEREA DREPTEI CREDINȚE

† Cuvânt la Duminica a șaptea după Paști, a Sfinților Părinți

Bunul Dumnezeu ne-a făcut și ne face neconținut multe și mari daruri, încât viața fiecăruia este o ploaie neconținută de binefaceri primite de sus. Dar între toate darurile pe care Cel de sus ni le poate da, cel mai de preț este darul credinței. Credința creștină este un dar dumnezeiesc, în puterea căreia primim ca adevărate și ca adevăruri sigure tot ce ne-a descoperit Dumnezeu și ne învață Sfânta Biserică. Este un dar al lui Dumnezeu, fiindcă ea este rodul lucrării harului lui Dumnezeu, care ne luminează mintea, ne încălzește inima și ne mișcă voința ca să primim și să ținem cu toată convingerea drept adevăr neîndoielnic tot ceea ce Dumnezeu a descoperit în Sfânta Scriptură și ne învață Sfânta Biserică. Prin urmare se numește credincios acel suflet care crede cu tărie, fără cea mai mică îndoială, tot

ceea ce spune Sfânta Scriptură și ceea ce învață Biserica creștină prin slujitorii săi. Obiectul material al credinței noastre sau ceea ce trebuie să credem este întregul tezaur de adevăruri pe care Dumnezeu le-a descoperit oamenilor prin patriarhi, prin prooroci și mai ales prin Iisus Hristos, Fiul Său, și prin Sfinții Săi Apostoli, adevăruri care privesc pe Dumnezeu și pe Iisus Hristos. Credem aici pe pământ ceea ce vom vedea într-o zi în cer, lucru pe care Mântuitorul l-a rezumat atât de frumos în Sfânta Evanghelie: „Și aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, Dumnezeul cel adevărat și pe Iisus Hristos, pe care l-ai trimis” (Ioan 17, 3). Motivul pe care se bazează creștinul când crede, nu este evidența acestor adevăruri, căci ele de cele mai multe ori depășesc puterea de cunoaștere și posibilitatea de pătrundere a minții noastre omenești, ci este autoritatea cuvântului lui Dumnezeu. Credem, nu pentru că știm, credem nu pentru că înțelegem, ci credem pentru că ne-a spus-o Însuși Dumnezeu. Mântuitorul nostru Iisus Hristos a pus ca temelie a Bisericii Sale, a religiei Sale virtutea credinței, care este absolut necesară pentru cel ce vrea să-și mântuiască sufletul. Multe și mari sunt binecuvântările credinței. Credința este virtutea care-l unește pe credincios cu Dumnezeu. Prin ea ne împărtășim din viața și din gândirea lui Dumnezeu, așa încât lumina lui Dumnezeu devine lumina noastră, înțelepciunea lui Dumnezeu înțelepciunea noastră, viața Lui viața noastră. Credința este un izvor minunat de lumină care luminează pe credincios și-l face să cunoască multe adevăruri, pe care cu mintea proprie nu le-ar fi putut cunoaște niciodată, sau îl ajută să aprofundeze adevărurile cunoscute deja prin rațiune. Credința noastră în Dumnezeu să fie lumina gândurilor noastre, tăria convingerilor noastre, călăuză vieții noastre, iar Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pe care-l mărturisim prin credință că este Fiul lui Dumnezeu, să fie răsplata credinței noastre în viața veșnică.

Sfânta Mărturisitoare Blandina de la Iași - 24 mai

Sfânta Blandina Gobjilă s-a născut într-un sat din Basarabia în 24 februarie 1906, fiind mezina unei familii de preot. Părinții săi au botezat-o Blondina după numele Sfintei Mucenițe Blandina, sărbătorită în 25 iulie. Din copilărie cânta la strună și știa Sfânta Liturghie pe de rost. A ajuns profesoară și s-a căsătorit cu inginerul Gheorghe Gobjilă, iar împreună au avut un fiu. În iunie 1940, când Rusia a preluat controlul asupra Basarabiei, familia sa nu reușit să se refugieze în România. Autoritățile comuniste doreau să-i păstreze în Basarabia, deoarece erau oameni apreciați de comunitate și aveau nevoie de ei. Sfânta Blandina a susținut cu tărie și curaj în fața bolșevicilor dorința de a pleca în România, căreia dorea să-i slujească. Arestat fără motiv, soțul său a fost păcălit să-și semneze sentința, promițându-i-se că soția sa va rămâne liberă. Însă, au închis-o și pe ea, doar pentru că era membră a familiei arestatului. Experiența sa din lagărele din Siberia este descrisă în cartea de memorii „Suferințele Mamei Blondina”. Timp de 15 ani a fost privată de libertate, a înfruntat frigul, foamea, munca epuizantă și domiciliul forțat. Durerea sa a fost îndulcită de gândul la Mântuitorul Hristos pe care l-a visat în închisoare, răstignit, cu coroana de spini pe cap, spunându-i: „Vezi cât sufăr și eu pe nedrept, nevinovat?”. După eliberare, Sfânta Blandina s-a stabilit la Iași și a continuat să slujească aproapele, să ducă o viață jertfelnică, în permanentă rugăciune. Greutățile nu au încetat nici după stabilirea Iași, înfruntând ispite din partea fiului său, căsătorit cu o femeie atee. Dumnezeu i-a adus însă alinare prin slujirea pe care a făcut-o în Catedrala Mitropolitană, aproape de Sfânta Cuvioasă Parascheva care a făcut numeroase minuni cu ea. Tot în cartea de memorii, Sfânta Blandina consemnează din minuni pe care Sfânta Parascheva le-a făcut cu alți oameni, la care a fost martoră. A trecut la Domnul în 24 mai 1971, iar la înmormântarea sa, în ziua Înălțării Domnului, s-a strâns o mulțime impresionată de oameni din toate categoriile: doctori, profesori, clerici, călugări, săraci și necăjiți pe care îi ajutase. Aceștia îi dăduseră numele de „mama Blondina” datorită dragostei și căldurii sale sufletești. Fiul său, care nu o vizitase pe patul de boală, a ajuns la Iași doar cu câteva ore înainte de înmormântare și a fost uimit de marea de dragoste de care era înconjurată mama sa, o martiră și un model jertfelnic. Sfânta Blandina a fost canonizată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința din 1 iulie 2025, iar moaștele sale, care odihneau în Cimitirul „Eternitatea” din Iași, au fost deshumate în 22 aprilie 2026. *Întreaga ta viață, fericită Blandina, a fost plină de necazuri, suferințe și prigoană; căci drumul spre locuința ta din ceruri a trecut prin temnițe, chinuri și sărăcie. Pentru aceasta, Hristos Dumnezeu te-a făcut vrednică de lumina cea neînserată a Împărăției Sale și rugătoare pentru sufletele noastre.*

MOȘII DE VARĂ, pomenirea generală a morților

Când trece omul la cele veșnice, în lumea de dincolo, sufletul lui merge la judecată. Această judecată se numește judecata particulară. Prin această judecată particulară se cercetează starea în care iese omul din viața pământească și dacă această stare este bună, sufletul este dus de îngeri la fericire, iar dacă este rea, este luat de duhurile necurate la chinuri. Dacă un creștin, fiu al Bisericii lui Hristos, a fost găsit vrednic de chinuri și de pedeapsă, la judecata particulară mai are o portită de scăpare prin mijlocirea celor vii, care se roagă pentru sufletul lor. Slujba pe care Biserica a rânduit pentru cei răposați se numește parastas. Creștinii ortodocși îi pomenesc pe cei răposați la trei zile după moarte, la nouă zile, la 40 de zile, la trei luni, la șase luni, la nouă luni, la un an, apoi în fiecare an în ziua morții până la împlinirea a șapte ani de la moarte. Biserica a rânduit și zile de pomenire generală a morților. **Sâmbăta** înainte de Duminica Rusaliilor este dedicată pomenirii morților. Cu această ocazie, în toate bisericile ortodoxe se oficiază Sfinte Liturghii urmate de slujbe de pomenire a celor trecuți la cele veșnice. Biserica Ortodoxă a consacrat sâmbăta, ca zi de pomenire a morților. Două dintre sâmbetele din cursul anului bisericesc sunt dedicate în chip special pomenirii generale a morților: Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne (a Înfricoșatei Judecați) și Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt (Sâmbăta Rusaliilor). Ambele zile poarta în popor și denumirea de „Moși” (cea dintâi: „Moșii de iarnă”, cealaltă „Moșii de vară”), pentru că în ele facem pomenirea părinților, moșilor și strămoșilor noștri cei adormiți. În Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne se face pomenirea morților, pentru că în duminica următoare Biserica a rânduit să se sărbătorească Înfricoșătoarea Judecata, la care ne vom înfățișa cu toții în lumea de apoi. De aceea, întrucât mulți dintre dreptii Vechiului Testament au adormit fără să vadă pe Mântuitorul făgăduit și așteptat și mulți creștini au murit pe neașteptate și fără pregătirea sau fără pocăința necesară, Biserica face mijlocire pentru ei. În Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt (Sâmbăta Rusaliilor sau „Moșii de vară”), Biserica face din nou pomenirea generală a morților, rugându-se pentru ei, prin rugăciunile și cântările înscrise în slujba zilei din Penticostar, pentru ca și ei să se bucure de darurile Sfântului Duh, a Cărui pogorare este prăznuită în duminica următoare. Biserica îi numește pe cei trecuți în viața de dincolo „adormiți”, termen care are înțelesul de stare din care te poți trezi. Ea nu vorbește de trecere într-o stare de neîntâlnire, ci de trecere dintr-un mod de existență în alt mod de existență. Hristos îi va dăruia cuvântului „adormit”, înțelesul care îl asociază cu învierea. Când Mântuitorul ajunge în casa lui Iair, a cărui fiică, de numai 12 ani, de abia murise, spune: „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme” (Luca 8, 52). După moarte urmează Judecata particulară, în urma căreia omul ajunge să se împărtășească fie de fericire, fie de suferință, stări date de modul viețuirii pe pământ. Să avem credința că sufletul pentru care ne rugăm va ajunge la Judecata universală în starea de veșnică fericire. **Cu sfinții odihnește, Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit! Amin!**

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 27 mai	18:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 29 mai	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 30 mai	07:00	Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți (Sâmbăta morților - Moșii de vară)
	18:00	Vecernie la Biserica Duminica Mare
Duminică 31 mai	07:00	Utrenia (Sfințirea ramurilor de tei)
		Sfânta Liturghie
	17:00	Vecernia plecării genunchilor Slujbă la Biserica „Sfânta Treime”

Ateul și ursul

Un ateu se plimba prin pădure minunându-se de frumusețile naturii: „Ce copaci impresionanți! Ce râuri cristaline! Ce animale frumoase!” La un moment dat, în timp ce se relaxa, omul aude în spatele lui zgomote ciudate. Când se întoarce vede un urs ca-n povești: mare, frumos, sănătos și cu poftă de mâncare. Îngrozit, ateu o ia la fugă, însă ursul avea condiție fizică, așa că îl urmează conștiincios... Omul era atât de îngrozit, încât la un moment dat se împiedică și căzu. Ursul îl apucase deja de un picior așa că omul, paralizat de frică, răcnește: „Doamneeee!!!” În clipa următoare, timpul se opri, ursul înghețat în poziția în care se afla, pădurea rămase neclintită și o lumină se revărsă din cer. Ateul, șocat, auzi o voce: „Mi-ai negat existența toată viața, le-ai explicat și altora că sunt un mit, ai pus toată creația Mea pe seama întâmplării cosmice... vrei acum să te salvez? Pot eu să te consider credincios cu adevărat?” Ateul se uita fix în lumină și răspunde: „Aș fi ipocrit să îți cer brusc să mă consideri credincios, dar poate ai reuși într-un fel să faci ca ursul să devină creștin?” „Foarte bine” - răspunde vocea. Lumina dispăru, zgomotul pădurii reveni și ursul îl eliberă din gheare.

Pomul roditor

Un om credincios fiind asuprit de necredincioși, a mers într-o zi la duhovnicul său și i-a zis: „Ce au cu mine, părinte, de nu mă lasă în pace?”. Părintele, un om bătrân și plin de înțelepciune, l-a dus în grădină. Acolo se aflau și pomi roditori și alții neroditori. „Iată fiul meu, ai aici pilda vieții. Crezi tu oare că aruncă cineva cu pietre în pomii aceștia cari au numai frunze? Nu fiule, oamenii aruncă cu pietre numai în pomii cu roade. Fii vesel că te asupresc oamenii, căci asemeni pomului cu roade ești”. De-atunci, omul acela nu s-a mai vaitat de asupririle semenilor.

Era numai aur

În țările răsăritului, doi călători rătăcind în pustiul deșertului ajunseseră în primejdia de a muri de foame și de sete. Deodată, în zare se ivește un palmier, iar lângă el urmele unor foști popositori pe aici. O traistă plină cu ceva rămăsese aici. O desfăcură repede în nădejdea că află în ea ceva hrană. Dar, vai, în ea era numai aur, iar aurul nu le putea ajuta. Au murit lângă el. Așa se întâmplă și în pustiul acestei lumi. Lumea aceasta nu are nici o hrană pentru suflet. E un deșert mare fără apă și fără pâine sufletească. Câte suflete mor de foame și de sete lângă bogățiile și averile trecătoare.

